

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O! min kierlighed og glæde,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O! min kierlighed og glæde," i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid81220/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

17. Synden, som nu i dig har mist sit rige,
Lad den nu og med skam og skjædsel vige,
At jeg den samme i mig aldrig mere
Lader regiere.

18. Kun dig! kun dig! mit lam skal hermed livet
Til eyedom aldeles være givet,
Hvortil du har mig ved din pine vunden
Og løst forbunden.

19. Saa skal og kand mig intet fra dig vende,
Jeg bliver din til livets sidste ende,
Da jeg din priis derfor med engle-tunge
Stedse vil siunge.

Nr. 36.

O! min kjerlighed og glæde,
Du forønskte salighed,
Som af medynk vilde træde
I din pines jammer ned,
Og saa villig var til rede
Med dit blod, o milde lam,
Til at slukke himlens vrede
For al verdens synd og skam.

2. Kjerlighed, som saa forfærdet
Udi urte-gaarden stod,
Var dog udi sindet bærdet
Til at lide indtil blod.

68

18, 2: *eyedom*] *egendom 167.*
Nr. 36. *611-7.*

17, 1: *i dig*] Tanken er naturligvis ikke, at Synden har mistet sit magtearvde i Jesus; for i ham havde den jo aldrig haft nogen magt. Men der menes, at i og med Jesus — ved hans værk og i Ervssamfundet med ham — har synden mistet sin herremagt jfr. Rom. 8, 2. — 17, 3: *den samme*] synden. — 18, 3: 1. Kor. 6, 20; 7, 23. — 18, 4: *forbunden*] forpligget.
Nr. 36. Oversættelse. O du Liebe meiner Liebe, Elisabeth von Senitz, Schr. s. 111.

Kierlighed, som var saa rede
Til at dæmpe vredens brand,
Hvilken helved-sydend' bede
Ellers ingen slukke kand.

3. Kierlighed med taaligt hierte
Al bespottelse har hørt,
Kierlighed i største smerte
Ey til vrede blev oprørt,
Kierligheden lod sig kiende
Midt i dødens haarde slaud,
Kierligheden saae man brænde,
Da hans lives lys gik ud.

4. Kierlighed, hvis arme vilde
Tage mig til sidst i favn,
Kierlighed, som i sin milde
Faders venskabs trygge havn
Mig har vildet overgive,
Da hand for mig græd og bad,
I hans naade at forblive
For al fare ubeskad.

5. Kierlighed, som har troloved
Sig med mig ved mange saar,
At hand, som min mand og hoved,
Nu for regnskabet staaer;
Lad mig og med al min smerte,
Mens jeg skal i verden boe,
I dit gennemstungne hierte
Finde stille ly og roe.

6. Kierlighed, som lod sig slagte,
Og en evig hielp og trøst
Derved mig tilveye bragte,

3,1: taaligt] taaligt G. 3,3: dødens] Dødens G. 3,8: hans lives lys] hans livets lys J²
2. 6: vredens brand] Guds vrede. — 5, 1-3: 2. Kor. 11, 2; Ef. 5, 23. — 5, 7: gien-
nemstungne hierte] Joh. 19, 34.

Ach! Hvor himles ret mit bryst,
 Naar jeg glædelig begrunder,
 At jeg midt i døden maa
 Hvile udi dine vunder,
 Hvor mig ingen død kand naae.

7. Kierlighed til døde krænket, 69
 Og for mit forfrøsnel mod
 I den kolde grav nedsenket,
 Ach! hvor frydes alt mit blod,
 Tak! o tak! tak at du døde,
 At jeg evig leve kand,
 Hav mig, tag mig, o min søde
 Frelser! til dit fryde-land.

Nr. 37.

Med. Nu byller Mark og Engo etc.

O! verden kom at skue
 Dit liv paa korsets bue
 I døden synket ned,
 Hvor himlens fryd og ære
 Saa hart sig lod besvære
 Med hug og al elendighed.

2. Triin hid, og merk dog nøye,
 Hvor ansigt, mund og øye
 Er fuld af svæd og blod,
 Hvor suk og vee og smerte
 Af hans forplinte hierte
 Udbryder som en stridig flod.

7,2: [forfrøsnel] [forfrøsnel] J¹7.

Nr. 37. *GJ¹-7*. 1,3; *synl-ct*] stænket *GJ¹-3*.

6,4; himles] henrykkes. — 6,5: begrunder] betænker. — 7,2: [forfrøsnel] forfrossen, forkommen; mod] sind.

Nr. 37. Oversættelse. O Welt! sieh hier dein leben, P. Gerhardt, Schr. s. 125. — 1,2: *du ho*] Kristus, Kol. 3,4; *paa korsets bue*] gådefuldt udtryk; originlen (am stamm des crentzes) giver ingen forklaring; måske er der tænkt på, at det korsfæstedes arme danner en bue, jfr. nr. 33,7,4.